

Publicerad 2008-10-23 20:35 av Tosan

Höstmörkrets mäktiga kraft

Varje år så här års sänker sig mörkret över mig. Trodde kanske att det skulle bli annorlunda i år, när jag för första gången på länge kunnat njuta av höstfärgerna, ljuset och naturen. Men som på befallning sänkte sig mörket över mig. Mitt på ljusa dagen, trots klart solsken. Idag, klockan tolv.

Varje år så här års, har jag velat byta jobb, söka jobb på konsum eller nåt, och trott att det nog hade med den stora mängden utvecklingssamtal att göra. Men här står jag i soljuset, utan utvecklingssamtal, utan jobb, med en troligtvis inspirerande skrivkurs framför mig och... gråter.

Jag vet inte om det är så att jag är nordbo ända in i mörket... att jag också måste fälla mina löv på hösten, bli neddränkt av regnet och invänta kylan. Varje år omedveten om att livet kommer att spira igen och att hoppet oftast återvänder redan med adventsljusen.

Hoppet/löven som fälls, tårarna/regnet som faller, övergivenhetskänslan/kylan som griper tag i mig, kanske måste komma över mig med kraft varje höst, för att jag ska förstå att livet är värt att leva, att jag måste våga börja om, att ensam inte är stark, att jag är beroende av Gud.

Den Gud som gav sitt liv för att jag skulle ha liv.

"Du som gick före oss längst in i ångesten, hjälp mig att finna dig Herre i mörket!"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tosan med Poeter.se id #12325 innehar upphovsrätten